

DELECOURT, Victor Hubert, Waals flamingant (Bergen [Mons] 4 mei 1806 - Elsene 16 november 1853).



Studeerde rechten te Leuven en promoveerde er in 1824. Achtereenvolgens advocaat in zijn geboortestad, substituut van de procureur des konings te Nijvel en te Brussel, rechter, ondervoorzitter en ten slotte (1851) voorzitter van de rechtbank te Brussel.

Delecourt, die uit een familie van academici stamde, was tijdens het Verenigd Koninkrijk eerst leerling aan het college van zijn geboortestad, waar G.B.J. Raingo (1794-1866) de ijverige leraar Nederlands was, en daarna student te Leuven, waar G.J. Meijer de Nederlandse leerstoel bekleedde. Zijn aldus opgewekte belangstelling voor het Nederlands breidde zich weldra tengevolge van zijn historische en filologische studie tot het gehele Nederduitse taalgebied uit. Optredend in de periode van de spellingstrijd enerzijds en van de groeiende belangstelling voor Duitsland, waar de dialectstudie toen overigens haar eerste opbloei beleefde, anderzijds, publiceerde Delecourt een

reeks artikelen in het dagblad L'Emancipation van 1839 en daarna, in 1844, een boek (*La langue flamande*, onder het pseudoniem H. Vandenhoven), waarin hij een nieuwe spelling voor het Vlaams voorstelt, waardoor onze taal zeer dicht bij de Nederduitse dialecten zou komen te staan zoals die in Noord-Duitsland gesproken en – na een lange periode van verval – ook weer geschreven werden. Delecourt spelt bijv. aa voor ae, uu voor ue, eë voor scherplange ee, oö voor scherplange oo, -lik voor lyk enz.; hij wil de umlaut invoeren (ä, ö, ü, öe) en pleit voor oude vormen zoals du, di, dyn, de datief, het meervoud op -er, de infinitief werden enz.

Delecourts boek verscheen op het ogenblik dat de spelling na jaren strijd een eerste maal geconsolideerd was (1844) en zijn voorstellen vonden derhalve weinig gehoor; door de Nederlandsgezinden, die de spellingsoorlog gewonnen hadden, werden zij openlijk bestreden (F.A. Snellaert in *De School- en Letterbode*, 1845). Delecourt heeft hieruit de nodige lessen getrokken. Hoewel hij zich blijvend voor taalstudie en met name voor het Duits en Nederduits bleef interesseren, pleitte hij op het Nederlands Congres van 1851 te Brussel voor eenvormigheid in de spelling tussen Noord en Zuid; het Nederduits kwam daarbij niet meer ter sprake.

De Waal Delecourt was, mede door zijn invloedrijke positie, te Brussel de spil van een groep op Duitsland georiënteerde flaminganten, waartoe o.m. M. van der Voort, K.F. Stallaert, H. Bauduin e.a. behoorden. Hij was met J.W. Wolf e.a. de oprichter van het pangermaanse tijdschrift *De Broederhand*, dat een kortstondig bestaan kende (1845-1847). Delecourts ideeën werden na zijn dood opnieuw opgenomen door C.J. Hansen, die ze in de Aldietse Beweging deed uitmonden.

WERKEN: *La langue flamande, son passé et son avenir. Projet d'une ortographe commune aux peuples des Pays-Bas et de la Basse-Allemagne* (1844); - *Staeltjen der volksprake in 't hertogdom Sleswig* (1849); - *Proeve van een Brabandsch Idioticon*, met K.F. Stallaert (1850).

LITERATUUR: H.J. Elias, *Geschiedenis van de Vlaamse Gedachte*, II-III (1963-'64); - L. Simons, *Oostnoordoost* (1969).

LUDO SIMONS